

Hüznü Giyinen Adam

– GürhanGürses · 18 Şubat 2019

Sabah ezanı okuyordu.

Hangi gecenin sabahına uyandığını bilmiyordu, uyanmış mıydı onu da...

Gözleri kan kırmızısıydı,

Tan yeri ağarıyordu ama kalbi de ağrıyordu, içi de ağlıyordu.

Bir örümcek ağına takılıp kalmış sineğe teşbih ediyordu kendisini.

Çırpındıkça dolanıyordu ağa, dolandıkça yapışıp kalıyordu.

Kirpikleri nemliydi, kalbi aşka mimliydi.

Bitmeyen bin gecenin bitmeyecek günlerinden biri daha başlıyordu.

Rabbim yok mu bu canın felahi? diye dua ediyordu.

İçindekileri kusmak istiyordu.

Arınmak istiyordu duanın gücüyle.

Hasat zamanıydı yüreğinde, oraklamışlardı ne varsa yüreğinde. Tırpanlamışlardı aşka dair her şeyi gönlünde. Onu çağrıştıracak her şeyi jiletlemişlerdi. Bu yüzden kanıyordu içten içe. Tampon olacak hiçbir kimse yoktu hayatında. Pansuman olacak hiçbir güzel söz... Şifa isteyen kimdi sahi?

Sevilmediğini aklına getirdi.

Kirpiklerinde kocaman bir damla yaş birikti.

Kan akmaya başladı yeniden.

Ağrısı artmaya...

Ne kadar sevilememişti bu adam?

Özlenmemişti belli ki!

Giden taşı tarağı toplayıp gitmişti bundan. Ne izi kalmıştı gözlerinde gözlerinin, ne sözü kalmıştı kulağında bir kelimelik de olsa sevgilinin sesinin.

Siz akşam indi dersiniz, karanlık çöktü zannedersiniz.

Oysa onun hüznüdür saran yaşadığı yeri.

Siz kış geldi sanırsınız, zemheri bilirsiniz.

Oysa onun acısıdır sizi saran.

Rabbim, bir kerecik de olsa onun yüzünü göreyim. dedi lisanı halle.

Yağmur yağdı sağanak sağanak.

Yağmuru gözyaşına çevirdi, ağladı da ağladı kaderine.

Yaram her dem tazedir benim

Yarım her dem uzaktır benim. diye bir şarkı tutturdu. Kuşlar sustu, çiçekler soldu. İnsanlar sağır kesildi.

Yaşama dair hiçbir emare kalmadı yeryüzünde. Susana dair...

Gör bak âlemin haline ey sevgili! diyordu.

Tıka basa sen doluyum anlamıyorlar içimden dışıma sızanı.

Hissetmiyorlar içimdeki sızımı.

Hani kesseler etimi adın çıkar etimde, kırsalar kemiğimi adını sayıklar her bir kırığım, akıtsalar kanımı adın yazılır kanımın döküldüğü yere.

En büyük yalnızlığıma sana olan uzaklığımdan değil içinde bulunduğum cemiyetin beni anlayamamasından... Beni bilemeyişinden... Nafile değildir uğruna döküğüm gözyaşları, harcadığıma zaman boşa değildir. Dikene verilen su gülün habercisidir.

Sabah ezanı okuyordu.

Hangi kime uyandığını bilmiyordu, neye...

Sol yanına koydu elini.

Kalbi atıyordu.

Yanımda olmana lüzum yok sevgili, senin ebedi yurdun sol yanımdır.

Seni hissediyorum, aşk kentimsin.

Geceler sonra ilk kez gülümsedi.

Bir kuş sürüsü havalandı ağaçların üstünde.

Bir çiçek tarlası açtı boydan boya.

Güneş yüzünü gösterdi.

Ve hüznü giyinen adam uzandı olduđu yere boydan boya.

Eli kalbinin üstündeydi.

Gözleri açıldı.

Dudağının kıvrımında yarım bir gülümseme ikamet ediyordu.